

4. Czy wybór najwyższej ceny jest zawsze zgodny z celem dyrektywy, jeżeli sposób obliczania ustanowiony w prawie krajowym przy wykorzystaniu swobody uznania przyznanej [państwom członkowskim] w art. 5 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia, prowadzi do uzyskania ceny wyższej niż ta określona w art. 5 ust. 4 akapit pierwszy?
5. Czy w przypadku wyrządzenia jednostce szkody w wyniku niewłaściwego stosowania prawa Unii Europejskiej prawo krajowe może przewidywać ograniczenie [wysokości] odszkodowania za tę szkodę, jeżeli ograniczenie to stosuje się do szkody poniesionej w wyniku niewłaściwego stosowania zarówno prawa krajowego jak i prawa Unii Europejskiej?
6. Czy mające zastosowanie w niniejszej sprawie przepisy dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia przyznają prawa jednostkom, tj. czy spełniona jest powiązana z tym przesłanka powstania odpowiedzialności państwa?

(¹) Dz.U. 2004, L 142, s. 12

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 7 października 2019 r. – ZS „Plaukti”/Lauku atbalsta dienests

(Sprawa C-736/19)

(2019/C 413/38)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: ZS „Plaukti”

Druga strona postępowania kasacyjnego: Lauku atbalsta dienests

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 16 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (¹) ma zastosowanie w przypadku, gdy wnioskodawca nie spełnił wymogów związanych z koszeniem obszaru, odnośnie do którego został złożony wniosek o wsparcie na utrzymanie bioróżnorodności na użytkach zielonych (wymogu, który wykracza poza przewidziane w art. 39 ust. 3 rozporządzenia nr 1698/2005 (²) wymogi minimalne), a nie doszło do jakiegokolwiek zmiany w ramach grupy upraw?
- 2) Czy za jedno i to samo naruszenie można nałożyć jednocześnie sankcję określoną w art. 16 ust. 5 akapit trzeci rozporządzenia Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. oraz sankcję, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 65/2011?

- 3) Czy art. 4 i 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ⁽³⁾ w związku z art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. sprzeciwiają się przepisowi krajowemu stanowiącemu, że ten sam wymóg może jednocześnie stanowić wymóg minimalny i ustanawiać wymagania wykraczające poza wymogi minimalne (wymóg, którego spełnienie jest konieczne w celu uzyskania wypłaty wsparcia rolnośrodowiskowego)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 25, s. 8.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Montreuil (Francja) w dniu 7 października 2019 r. – Bank of China Limited/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-737/19)

(2019/C 413/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Montreuil

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bank of China Limited

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozwiązania przyjęte w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., Morgan Stanley & Co International plc przeciwko Ministre de l'Économie et des Finances, C-165/17 są możliwe do zastosowania w przypadku, gdy oddział realizuje w państwie członkowskim zarówno transakcje podlegające opodatkowaniu VAT, jak i świadczenia na rzecz swojego zakładu głównego oraz oddziałów, mających siedziby w państwie trzecim?
- 2) Czy w sytuacji, gdy oddział, mający siedzibę w państwie członkowskim, domaga się prawa do odliczenia podatku naliczonego w związku z wydatkami poniesionymi przez ten oddział w celu realizacji świadczeń na rzecz swojego zakładu głównego położonego w państwie trzecim (eksport usług finansowych i bankowych), podatnik może odliczyć podatek od wartości dodanej w oparciu o art. 169 lit. a) [dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)], czy też w oparciu o lit. c) tego przepisu?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i w przypadku, gdy oddział może domagać się odliczenia na podstawie art. 169 lit. a) [dyrektywy 2006/112], pod jakim warunkiem można uznać, że transakcje bankowe realizowane przez zakład główny mający siedzibę w państwie trzecim dają prawo do odliczenia, jeżeli transakcje te zostały przeprowadzone w państwie członkowskim, w którym ponoszone są wydatki podlegające podatkowi od wartości dodanej? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i w przypadku, gdy oddział może domagać się odliczenia na podstawie art. 169 lit. c) [dyrektywy 2006/112], w jakich okolicznościach można uznać, że usługobiorca ma siedzibę poza Unią Europejską, w sytuacji gdy oddział znajduje się w Unii Europejskiej i stanowi pod względem prawnym jeden podmiot z zakładem głównym?